

Kitüntetések

A Magyar Köztársaság elnöke – a miniszterelnök előterjesztésére – augusztus 20. alkalmából, kimagasló szakmai munkája elismeréseként a *Magyar köztársasági ezüst érdemkeresztet* adományozta *Horváth Ferencné*nek, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár osztályvezetőjének.

A Magyar Köztársaság művelődési és közoktatási minisztere – a szakmai kuratóriumok javaslata alapján – augusztus 20. alkalmából a *Népművelésért díjat* adományozta *Ambrus Zoltánnak*, a Békés Megyei Könyvtár igazgatójának, *Harangozó Attilának*, a Hajdú-Bihar Megyei Könyvtár osztályvezetőjének, *Havas Katalinnak*, a FSZEK munkatársának, valamint *Tilhof Endrének*, az Ajkai Városi könyvtár igazgatójának.

Ugyancsak a szakmai kuratórium javaslata alapján adományozta, a magyar könyvtárügy érdekében kifejtett kiemelkedő munkásságuk elismeréseként a művelődési és közoktatási miniszter a *Szinyei József-díjat* *Borsosné Muraközy Nórának*, *Dömötör Lajosnének*, a Veszprémi Egyetem Könyvtára igazgatójának, *Győri Erzsébernek*, az OSZK KMK igazgató-helyettesének, *Ramháb Máriának*, a Bács-Kiskun Megyei Könyvtár igazgatójának, *Tökés Lászlónak*, az MTA Könyvtára ny. osztályvezetőjének.

A kitüntetetteknek melegen gratulálunk.

Pataky Ernő

Volt egy legendás könyv, Tudomány és technika a mezőgazdaságban címmel Pataky Ernő írta. Az Akadémia akkori főtákará, Erdei Ferenc egy szakosztályi ülésen lobogtatta és mondta, hogy ilyen könyvek kellene nekünk. Erdei tudta, hogy mi a mezőgazdaság és mit tehet érte a tájékoztatás. Mert erről szólt a könyv. Éppen alakulófélben volt nálunk a „dokumentáció”, s ennek elméletében két óriásunk volt: Polzovics Iván és Pataky Ernő. Ernő bátyánk a mezőgaz-

dasági dokumentációt vezette. Az akkori politikai mérce szerint nagyon rossz káder volt, el kellett hagynia helyét. A KMK osztályvezetője lett, osztályát a Tudományos és Szakkönyvtárak Módszertani Osztályának nevezték.

Életének részletei lassan váltak világossá számunkra. Már a háború előtt a Földművelési Minisztérium vezető munkatársa volt, két hazai diplomával és külföldi szemeszterek hallgatásával felvértezve. A nyilasok hata-

lomátvételekor kivált, nem szolgálta őket, inkább bujdosott. Mesélte, hogy amikor tudomására jutott, hogy Debrecenben megalakult az Ideiglenes Kormány, kalandos utazással eljutott oda és jelentkezett szolgálattételre. A miniszter Nagy Imre volt. Senki sem tudott Nagy Imréről olyan személyes portrét rajzolni, mint Ernő bátyánk. Tisztelte Nagy Imrét, az a gyanúm, hogy kölcsönösen szerették egymást. Fel is jött a fővárosba a kormánnyal együtt, de a nagytapasztalatú főtisztviselő – akkor éppen miniszterhelyettesnek nevezték ki, bár ezt a funkciót már nemigen gyakorolta – a Saláta-per után nem ringatta magát illúziókban, ezért az akkori jog szerint törvényesen és fiatalon nyugdíjaztatta magát. Nyugdíját fordítói munkák szerény honoráriumával egészítette ki, még oroszul is megtanult. Az idők enyhülésével reaktiválták, így került az Országos Mezőgazdasági Könyvtár és Dokumentációs Központba. És onnan hozzánk.

Ő tanított meg minket dolgozni. Hogyan kell egy feladatot a célkitűzéstől a megvalósításig végigvinni? Az eljárások tekintetében mutatkozó hallatlan rutinja abban kamatozott, hogy számos kérdésben az akkori minisztériumunk nem mindig konstruktív vagy átgondolatlan szándékai elle-

nére szakmai megoldásokat tudott érvényesíteni. Kevesen emlékeznek rá, de a szakkönyvtárak gyűjtőkori együttműködését ő szervezte számtalan elemző tanulmány kidolgozásával. Érveit mindig tények igazolták, alkalmisságot, érteletlen ötleteket nem tűrt meg. Elegáns volt, szálfatermete tiszteletet parancsolt, adott a formákra és meg is követelte, ha azoknak értelmük volt. Úr volt, a szó nemes értelmében. Főnként szigorú, és mégis barátságos volt, s főként tanító. Stílusával példaadó, nagyformátumú, életvitele arra volt irányadó, hogy nem kell mindenfajta szél irányába fordulni, s hogy miként lehet értékeket, emberi értékeket menteni jobb napokra, miként lehet a túlélés egyéni stratégiáit kialakítani a legkisebb, néha látványos kockázatok nélkül. Ehhez azonban az a bizalmas légkör kellett, amelyet megteremtett. E légkör azonban szabad volt, teli humorral, nem bántó iróniával és találó történetekkel. Sokat tanultunk tőle az élet dolgaiban is, mert nagyon tudott élni kifinomult közegben. Lehetett volna belőle miniszter vagy mártír, vagy mindkettő. De bölcs volt, tudta a legfontosabb teendőt: megmaradni.

Ezért adott neki az Isten hosszú életet.

H. T.